

Στην παραλία έζησα μία από τις συγκλονιστικότερες εξομολογήσεις...

/ [Γνώμες](#)

• Του Πρωτοπρεσβύτερου π. Γεωργίου Χριστοδούλου

“Τρεις ημέρες πριν εορτάσουμε το Πάσχα του καλοκαιριού, την Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, συναντήθηκα με έναν φίλο μου κληρικό. Συνηθίζουμε να συναντιόμαστε πού και πού και συζητάμε επίκαιρα θέματα, θεολογικές απορίες και γεμίζουμε τις πνευματικές μας μπαταρίες. Εκείνη την ημέρα τελειώσαμε και οι δύο αργά τις παρακλήσεις και βρεθήκαμε κατευθείαν εκεί, που είχαμε κλείσει για φαγητό. Δεν είχαμε λειτουργικές υποχρεώσεις την επόμενη ημέρα κι έτσι μετά περπατήσαμε ώσπου φτάσαμε σε μια παραλία τελείως άδεια από κόσμο, λόγω της προχωρημένης ώρας, βρήκαμε δυο καρέκλες και καθίσαμε.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη, ο ουρανός καθαρός γεμάτος λαμπερά αστέρια κι ένα απαλό αεράκι φυσούσε στα πρόσωπά μας ίσα ίσα για να μη νυστάξουμε. Η ησυχία κυριαρχούσε και μόνο ο διακριτικός ήχος των κυμάτων ήταν σαν να θύμιαζε

κρατώντας το τέμπο στην αγιορείτικη αγρυπνία που ακούγαμε από το κινητό. Η νύχτα κυλούσε φιλοσοφώντας τα μεγαλεία και την πρόνοια του Θεού διότι οι Περσείδες μας είχαν κλέψει την προσοχή. Αυτή η βροχή από πεφταστέρια ήταν τόσο εντυπωσιακή που ξεχαστήκαμε. Η ώρα ήταν ήδη δύομιση τα ξημερώματα. Μα πώς ξεχαστήκαμε...

Ίσως γιατί ο Θεός είχε άλλα σχέδια για εκείνη τη νύχτα.

Έχω εξομολογήσει παντού, στο δρόμο, στο βουνό, σε γκαράζ, σε νοσοκομεία, σε πλατείες. Όπου μπορώ και βλέπω μετανοούντα άνθρωπο, που δεν έχει εξομολογηθεί ποτέ και αρπάζω την ευκαιρία χωρίς να χάσω δευτερόλεπτο μπας και σωθούν αυτές οι ψυχούλες. Πάντα αβίαστα και με διάκριση. Ποτέ όμως δεν είχα πράξει αυτό το μυστήριο σε παραλία. Δεν περνούν πέντε λεπτά και περνάει από μπροστά μας ένας τύπος με αλογοουρά. Δεν μας πρόσεξε. Σκοτάδι, εμείς στα μαύρα, πού να φανταστεί. Στα τρία μέτρα σταματάει και κάνει μεταβολή.

Πατέρες την ευχή σας. Όχι, δεν ήταν της φαντασίας του. Δυο ιερείς ήταν εκεί στην παραλία για εκείνον, τα ξημερώματα μέσα στο πουθενά. Στέκεται όρθιος μπροστά μας και αρχίζει να βγάζει χωρίς χρονοτριβή τα παράπονά του για την ζωή. Μόλις είχε αποφυλακιστεί. Ταλαιπωρημένος, νηστικός, άνεργος και άστεγος. Ένα δάκρυ κύλησε από το μάτι του. Σαν να άρχιζε εκείνη την ώρα μια μυστική αναζήτηση του Θεού και η μετάνοια να αναδύεται από τα βάθη της ψυχής του. Αφού μας είπε αρκετά, τον συμβουλέψαμε να πάει να βρει κάποιον πνευματικό σε εκείνη την περιοχή να εξομολογηθεί για να καθαρίσει πνευματικά.

-«Δεν πάω πουθενά, σε σας θα τα πω και θα με ακούσετε. Αυτά δεν μπορώ να τα πω εύκολα διότι αφορούν ζωές επιφανών ανθρώπων της κοινωνίας και δεν εμπιστεύομαι κανέναν. Εσείς κάθεστε τόση ώρα, τέτοια ώρα και ακούτε έναν άγνωστο παλαβό και δεν με διώξατε. Σε σας λοιπόν θα εξομολογηθώ».

Κοιταζόμαστε με τον πατέρα...

-«τι λες, να φέρω το πετραχήλι από το αυτοκίνητο;»

Πάω λοιπόν, φέρνω το πετραχήλι και ξεκινάμε...

Μια εξομολόγηση τόσο βαθιά και τόσο μακρινή που έφτανε στην παιδική του ηλικία. Ποτέ δεν τα είχε πει σε κανέναν. Λες και καθάριζε χώρο χωματερής με σκοπό να τον μετατρέψει σε πολυτελές ξενοδοχείο πέντε αστέρων για να υποδεχτεί κάποιον πολύ επίσημο. Τελειώνει, γονατίζει και το πετραχήλι σκεπάζει την κεφαλή του όπως η μάνα σκεπάζει το παιδί της. Την ώρα της συγχωρητικής ευχής αισθάνομαι να πιάνει το παπούτσι μου. Δεν το τράβηξα για να αφήσω τον

πλούτο της ταπεινής του πράξης να με διδάξει και σε εκείνον να χαρίσει ουράνιο μισθό. Ολοκληρώνοντας την ευχή γονατίζει πιο βαθιά κι αρχίζει να φυλάει τα πόδια μας, ενώ μια λίμνη δακρύων είχε σχηματίσει κυριολεκτικά ένα μικρό ποταμάκι που ενωνόταν με τη θάλασσα. Τι ταπείνωση Θεέ μου! Το ποταμάκι της μετανοίας, που ενώθηκε με την θάλασσα της αγάπης του Κυρίου μας. Κλάμα εκείνος, κλάμα εμείς.

-Πατέρες, μου κάνατε το ομορφότερο δώρο της ζωής μου. Στα πενήντα μου χρόνια ποτέ δεν είχα αισθανθεί έτσι. Ό,τι πιο ωραίο έχω ζήσει μέχρι τώρα. Νιώθω ανάλαφρος. Νιώθω άνθρωπος.

Ο ... πέταγε από τη χαρά του, έλαμπε το πρόσωπό του μέσα στο σκοτάδι.

Φυσικά κατά τη γνώμη μας, με τέτοια μετάνοια ήταν έτοιμος να δεχτεί ένα ακόμη μεγαλύτερο δώρο, τον ίδιο τον Θεό. Του δώσαμε την ευλογία να κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων. Ίσως ήταν η πρώτη φορά, που θα γευόταν τον Δημιουργό του. Πώς να μην επιτρέψεις εξάλλου σε τέτοια δυσεύρετη μετάνοια την ένωση με τον Χριστό. Είχε τόσα όμοια χαρακτηριστικά με τον ληστή επάνω στο Σταυρό... αλλά και τον Άγιο Μωυσή τον Αιθίοπα.

...κι έτσι, όπως ήρθε, χάθηκε πάλι μέσα στο σκοτάδι, με τη μόνη διαφορά πως τώρα ήταν λουσμένος στην χάρη του Κυρίου, καθαρός, δοξολογώντας τον Θεό με το βλέμμα στραμμένο στην ελπίδα της σωτηρίας της ψυχής του.

Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου. Επιθυμείς την σωτηρία του κάθε αμαρτωλού και μεριμνάς με διάκριση και σεβασμό στο αυτεξούσιο του ανθρώπου παρουσιάζοντάς του απλά ευκαιρίες. Έτσι και στη συγκεκριμένη περίπτωση, του έστειλες δύο ιερείς στη μέση του πουθενά διότι είδες τα κρύφια της καρδιάς του.

Μακάρι όλοι οι χριστιανοί, κληρικοί και λαϊκοί να είχαμε τέτοια μετάνοια”.

